

MODERNÉ ROMÁNY

OLÍVIA SWEET

Strach

DARK ROMANCE

„V každom ryse jej tváre som nachádzal tisíc podobností s človekom, ktorého by som dokázal dobiť holými rukami. Spôsobom, akým sa dívala, hovorila, či hýbala, mi ho pripomínala tak vtieravo, že som jej mal chvíľami chuť urobiť to, čo by som bez váhania spravil jemu. No ona, nech bola vinnou, nech bola jeho krvou alebo najhorším zlom, bola v prvom rade ženou. Bola až príliš mladá.

Dnes som voči nej nevystupoval ako ten silnejší. Nezažil som pocit víťazstva ani moci, necítil som, že nad ňou získavam prevahu. Mal som pred očami náš cieľ, z duše sa mi ale protivil strach v jej tvári. Chcel som jej prikázať, nech sa na mňa nedíva, ale bez pocitu, že som slaboch.“

Harry

Strach

I. vydanie

Copyright © 2024 by Olívia Sweet

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavska 120/94, 04016 Košice ako svoju 67. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák, Lenka Laštincová

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

ISBN 978 - 80 - 8214 - 168 - 2

OLÍVIA SWEET

Strach

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

*Bol jej únoscom,
no zároveň jediným,
kto ju smel chrániť.*

Copyright © Olívia Sweet 2024

Prológ

Spala veľmi ticho. Sám musel na pár sekúnd privrieť viečka, aby ju vôbec počul, pretože len zvuk jej slabých výdychov dával poznať, že kdesi vnútri ešte stále je. Iba sa na ňu díval. Bez slov, či hľadania východísk zo situácie, v ktorej sa ocitli. Myšlienky ajtak nič viac neriešili.

Mocné poryvy vetra za oknom kmásali zhnednuté lístie stromov. Zachvela sa pri jeho kvílivom zvuku a v pohybe, ktorým si pritiahla zhúžvanú prikrývku tesnejšie k hrudníku, bolo neklamne cítiť náznak nepokoja.

Nepremýšľal nad ničím. Opatrne sa natiahol k jej tvári a celou dľaňou pohladil hladké studené líce. Vedel, že ju dotyk tepla upokojí, a aj dych sa jej postupne spomalil, stával sa pod jeho pohladením pravidelným, tichým, ľahkým. Premietal si v mysli skrývaný úsmev nevinnnej tváre, kým jej letmo obkresľoval sánku, hladkal pokožku, končeky prstov nechal zľahka klízať od krku až k lemu trička.

Ostala tu.

S ním.

Teraz ju už cítil.

Chvíľami pískal len slabý vánok, takmer ho ani nepočul, a hneď za okamih zase zvuky víchrice trieskali do skla. Miatli ho rovnako ako ona.

Pokojná a vzápätí neovládateľná. Stratená vo vlastnej víchrici strachu a spomienok. Zmietaná podobne ľahko ako

moderné romány

ktorýkoľvek z listov, čo sa vírili za oknom, narážali doň a rútili sa späť do veterného tanca.

Bez vysvetlenia.

Bez náznaku, čo s nimi bude ďalej, kam ich až vietor odnesie...

Záleží na osude, ak ich jedného dňa zničí mráz?

Ostalo mu dúfať, že sa ho v dnešné ráno neopýta, prečo spí tesne vedľa neho. Prečo v izbe, ktorú nespoznáva...

On nebol tým, kto mal právo navrátiť jej spomienky, ktorým sa sama bránila.

A ani netušil, čo jej odpovie.

Zmätený z nesmelých náznakov v jej očiach, sám si kládol otázku, kedy ju vlastne začal mať rád. Azda len nedokázal byť silným vo chvíli, keď sa mu sama odovzdala do rúk...

1. kapitola

Annie

„Jass,“ štuchla som koncom pera do kolena svojej kamarátky pod lavicou.

„Nerob,“ zašomrala.

„Tak aspoň otvor oči.“

Profesor dočmáraním posledného výpočtu na tabuľu práve ukončil jednu z úmorných hodín matematiky. A aj keď pohľadom zavadil o Jaslyninu ospalú tvár odpustil si komentár. Okuliare zavrel do puzdra, a dal tak jasný pokyn, aby sa v triede spustil ruch zabuchnutých kníh a zipsov na taškách.

„Jass,“ premáhajúc úsmev som ju opäť buchla do kolena. Až po nespokojnom zamrčaní rozlepila viečka.

„Predstavovala som si, ako sa matika obracia v hrobe,“ mrmlala monotónne a jedným šupom vhodila svoje veci do

tašky, než pokračovala: „Profák vravel, že pri pohľade do mojich poznámok v zošite sa musí matika v hrobe obracať. Krásna predstava.“

„Čože?“ zasmiala som sa.

„Na dnes mám dost’“, dodala.

„Po tejto hodine nepochybujem, že sa naozaj obracia v hrobe. Asi mám z toho v hlave riadny guláš“, povedala som, len čo sme mu zmizli z dohľadu a vliekli sa po chodbe. „Myslíš, že to ozaj bude na teste?“

„Na akom?“ pípala Jass len tak mimochodom. Všimla som si, že prstami už behá po displeji mobilu.

„Dobré ráno. Pred pol minútou o ňom hovoril.“

„To nerieš. Pozri.“ Veselo sa obrátila ku mne.

Z ruky som jej vzala telefón. Vtlačila mi ho pred tvár tak prudko, až ma ním takmer tresla do nosa.

„Už som omrkla situáciu“, oznámila mi. „Aj Thomas tam isto bude.“

Informácia na displeji znela stručne.

Lisa. Piatok 19. 00. Dones si pitie.

Zastavili sme, kým som si zapínala kabát. Jeseň sa lákala do nového mesiaca a povedala by som, že oproti minulo-ročnej bola mimoriadne chladná.

„Annie“, spustila Jass. „Nepovedz mi, že nechceš ísť.“

„Vieš, že chcem“, odvetila som.

„Tak potom?“

„Zas bude doma muka“, znechutene som sa schovala do

goliera kabáta. „Keď Roman spustí, to zas nájde miliardu dôvodov, prečo ma k Lise nepustí.“

„Povedala som, že tam príde aj Thomas. A už sa červenaš. Stačí iba meno. Thomas. Tom.“

„Po prvé, nečervenám sa, iba mi mrzne tvár, a po druhé...“

„Po prvé,“ prerušila ma, „sme na vzduchu asi pol minúty, takže tá zima, čo ti farbí líčka, má najskôr jedno pekné chlapčenské meno. A po druhé, si už dospelá a tvoj brat je idiot. Nemá sa ti čo starať do života, si naňho príliš mäkká.“

Mala pravdu. Obe sme vedeli, že ju má.

„Zvezieš sa domov s nami?“ opýtala som sa.

„Akurát mi prichádza autobus. Navyše, vidieť tvojho brata? Fuj. Nestraš ma.“ Objala ma okolo ramien a vzápätí dobehla posledných nastupujúcich. „Volaj mi, jasné? A bez výhovoriek,“ zavolała ešte z dverí.

Jaslynine obavy zo stretnutia s mojím bratom boli tak tak zbytočné. Odkeď chodím na strednú, stalo sa najviac desaťkrát, že po mňa Roman, vo svojej svätej zaneprázdnenosti, prišiel sám.

Ani dnes ma nečakalo prekvapenie. Rozkopávala som kôpky lístia, až som sa došuchtala k parkovisku. Ako každý deň sa na klasickom parkovacom mieste na sedadle vodiča skláňal Eirik, priateľ mojej mamy. Podľa výrazne sivých, snád' až striebriстых vlasov, ho zakaždým spozorujem už z diaľky napriek tmavým sklám.

Vtisla som mu bozk na líce, len čo som sa vsúkala do auta a zabuchla dvere.

moderné romány

„Tak ako bolo?“ opýtal sa, pokým som si zapínala pás.

„Ako v škole. Vždy rovnako,“ mykla som plecami a priestorom auta sa krátko nato rozľahol zvuk motora.

„Mama je už doma?“

„Nie, zlatko. Teraz som jej písal. Vraj idú s kamarátkou na ochutnávku na ranč a vráti sa až v pondelok.“

Otrávene som vydýchla. Víkend na nezaplatenie.

S Romanom...

Pod slovom *brat* sa môže ukrývať celá plejáda charaktarov. Napríklad bezstarostný kamoš, s ktorým sa dokážete dookola smiať na rovnakých vtipoch, čo nik iný okrem vás nechápe. Alebo ramenatý ochranca, ktorý okolo vás vystavia trojmetrový múr obohnaný ostnatým drôtom a prípadných trúfalcov odplaší hoci aj s brokovnicou v ruke. Alebo...

Náš Roman zvykol bývať vždy skôr otcom. Hádám už len skutočnosť, že je odo mňa starší takmer o sedemnásť rokov, akoby ho, nejakou jeho vlastnou úvahou, k úlohe otca preduřčila.

„Akú má dnes náladu?“ prehodila som len tak. Obaja sme tušili, o kom hovorím.

„Nemám šajnu. Skoro ráno zaliezol do kanclu. Ani som ho nevidel.“

„Ach...“ vzdychla som.

Konečne sme sa vymotali z hustej premávky križovatky a mamin priateľ opäť prehovoril.

„Myslím, že bude v pohode,“ skonštatoval Eirik. „Pred víkendom máva vždy lepšiu náladu.“

moderné romány

„Možno. Kým si nezačnem pýtať dovoľenie, aby som mohla večer vypadnúť. A hneď vzápätí ma doma zamuruje na celý víkend.“

„Chystáš sa dnes von?“

„Neskočíme teraz niekam?“ zaprosila som. „Na chvíľočku. Na čaj alebo tak...“ Možno pocit, že mi tikajú posledné sekundy slobody, spôsobil, že sa mi domov ešte nechcelo.

Eirik neisto skrívil tvár.

„Neboj sa, nebudeme dlho.“

„Annie,“ vzdychol.

„Poviem, že sme mali triednickú. Prosím.“

Po nevinnom úsmeve, ktorým som sa ho pokúsila obmäkčiť, len rezignovane prikývol. „Okej, dobre teda. Na chvíľu. A potom padáme domov, lebo si to zlizneme obaja.“

2. kapitola

Annie

Diskusia s Romanom nikdy nebývala ľahká.

Bolo nanajvýš zvláštne, že po mne ešte neostala vycho-
dená jama, odkedy som prešľapovala z nohy na nohu na
najvyššom stupienku schodiska v hale a o pár chvíľ neskôr
pred dverami bratovej kancelárie.

„Poď dnu, Annie,“ zavolať konečne, len čo dozneli tlme-
né zvuky jeho telefonátu.

Ešte jeden výdych, napriamit' telo. S predstieranou od-
vahou a hlavou pevne na ramenách som dovnútra prekízlza
pootvorenými dverami.

„Čo robíš?“ opýtala som sa.

„Pracujem,“ zamumlal si do dlane a ostal sedieť za sto-
lom. „Kvôli tomu si prišla?“

Roman Myles – najdôležitejší človek na svete. Vyrušiť
ho, rovná sa trestu smrti.

„Nie.“

„Čo v škole? Nevyrobila si prúser?“ pýtal sa ďalej, no pohľad ani náhodou neodtrhol od počítača.

„Normálne. Ako vždy.“

„Tak? Potom?“ chopil sa slova sám. „O čo ide? Mám hádať?“

V duchu ma rozosmial vlastný nápad urobiť čosi divné a nečakané, čo upúta jeho pozornosť. Vykriknúť. Alebo mu z ničoho nič zaklapnúť notebook, narušiť jeho sústredenie. Len aby na mňa pozrel. Čosi mi však navrávalo, že ani vtedy, ak by som mu pretancovala okolo stola v havajskej košeli, by nepohol ani brvou.

„Nie. Len... idem večer von. To som ti prišla povedať.“

„Von,“ zašomral zamyslene. „A von znamená...?“

„S Jaslyn. Jedna naša spolužiačka robí večer... No takto. Vlastne ona organizuje...“

„Žeby párty?“ doplnil.

„Oslavu narodenín.“

„Spresni mi rozdiel.“

„Ona má naozaj narodeniny.“

„O...?“

„O siedmej.“

„Nie. Pozvi si kamošky k nám niekedy po škole a hoto-vo. Potrebuješ peniaze na darček?“

„Sľubujem, že neostanem dlho, iba ju pozdravím. Je piatok.“

„Bude sa tam piť?“

„A je to dôležité? Vieš predsa, že nemám rada alkohol.“

„Jasné. Aj ja som svätý. Nikto nemá rád alkohol. No nadránom sa po sebe lepia všetci spit'áci.“

„Skoro nikto z tých, čo poznám, sa neopíja. S takou opi-leckou partiou by som ani nešla. Idem s Jaslyn.“

„Doteraz si nikdy nemala záujem flákať sa po večierke. Príde posledný ročník školy a nevieš, čo so sebou...“

„Som len normálna,“ zamrmlala som si pre seba.

„Zopakuj to.“

„Prosím,“ zatiahla som. „Veľmi prosím. Naozaj si dám pozor. Ani kvapku. Ani víno. Vieš, že ja nie som taká...“

„Čo to na mňa skúšaš?“ Zdvihol oči od displeja note-booku.

„Nič.“

...iba malú nádej, že by sa mohol zachovať ako človek. Aspoň raz.

Až zvuk klikania myši mi napovedal, že znovu pracuje. „Mám robotu. Je to všetko, čo si chcela?“

„Povedz mi, prečo nesmiem. Jeden jediný rozumný dôvod.“

„Pretože poznám tieto akože oslavy. Verím ti, ale nie tej tvojej Jaslyn. Viem, čo je zač. A ani tým výrastkom z vašej školy. Nemienim ťa celú noc hľadať, ak sa odtrhneš z reťaze.“

„Správaš sa hlúpo. Prepáč, ale naozaj hlúpo. Ak by som bola ešte decko, tak by som ťa chápala. Lenže mám osem-násť a nikdy som nič doteraz nevyviedla. Nebudem piť ani fajčiť. Sľubujem. Ani kvapku. Ani nič iné. Fakt nebudem a ak by ma niekto nútil...“

„Stačí. Viem, že nebudeš, lebo ti to zakazujem. Povedal som, že večer ostávaš doma a opakujem to naposledy. Ostávaš doma. Si dospelá? Tak prestaň škemrať ako decko.“

Dôraz, ktorý kládol na jednotlivé slová jasne napovedal, že práve ukončil našu debatu.

Nastalo ohlušujúce ticho. A hoci som sa nechcela hanbiť, pocitu červene stúpajúcej do líc sa nedalo zabrániť.

„Odíď, Annie. Mám telekonferenciu,“ stíšil hlas. Zvuk Teamsu mu už zvonil po kancelárii.

„Smiem ísť aspoň teraz na chvíľku k Jaslyn?“

„Čo znamená na chvíľku?“

„Do siedmej budem doma.“

„Prosím?“

„Do siedmej prídem,“ stiahlo mi hrdlo.

Na počudovanie si odpustil dnešnú spříšku výčitiek a poučení o tom, ako sa správajú slabosi a ako sa rozhodne nespievajú ich opaky.

„Okej. A nerev.“ Z bloku na stole vybral papier a zo stojanu pero. „Dám vedieť Lukovi, aby šiel po teba. O pol siedmej mu pre istotu prezvoníš. Aby nezabudol.“

„Mohla by som požiadať Eirika, aby po mňa skočil na miesto Luka? Určite by...“

„Luke príde po teba,“ zdôraznil a buchol rukou s lístkom v prstoch o stôl. „Luke. Chod' už.“

„Do siedmej,“ ukázal na mňa perom. Moment, keď sa definitívne zasunul za počítač, bol jasným znamením, že mám opustiť miestnosť.

***

Neil

Upieral som zrak na dokrčenú fotografiu, čo sme vytiahli z peňaženky toho chlapa.

„U! Ha... To je Mylesova sestra?“ opýtal som sa ho

„A-áno. Mylesová. Annie.“

„Môže byť... Hm,“ zapískal som. „A prečo so sebou nosíš obrázky jeho sestry?“

„Tento mám už dávno. Odvtedy, čo ma poveril, aby som na ňu dohliadal.“

„Prečo si mu mal dohliadať na sestru?“ zamiešal sa do rozhovoru Harry. Zobral mi fotku dievčaťa z ruky, mrkol na ňu, skrčil ju v dlani a hodil na zem.

„Je veľmi, až úzkostlivo citlivý na to, s kým sa stretáva jeho sestra a s kým sa rozpráva,“ vysvetľoval chlapík. „Každý večer ho pravidelne informujem, kde a s kým bola.“

„Prečo?“

„Odkiaľ to mám vedieť? Asi sa niečoho obáva, alebo jej neverí... Nemám šajnu,“ vyjachtal a nervózne sa pohniezdil, no pripútaný k operadlám záhradného kresla veľa možností nemal.

Fotku som nenápadne zdvihol zo zeme, narovnal som ju a odložil do vrečka. V Harryho nevrlom pohľade som našiel výčitku, že sme tu kvôli práci. No taká dobrá baba predsa nikdy nie je zlá...

„Pekná,“ naznačil som perami.

„Takže...“ Harry sa rukami zaprel do stehien, vstal a prešiel ku skrinke, z ktorej vydoloval kliešte. „Budeš hovoriť?“

Bledý chlapík mal nohy spútané a ruky bezpečne priviazané k operadlu kresla. Aj keď mu okamžite došiel Harryho úmysel, všetky pokusy o útek mu boli málo platné. Iba čo so sebou vydesene hádzal.

„Budem ti klásť otázky,“ pokračoval Harry a pokľakol rovno pred neho. „Každá uspokojujúva odpoveď ti môže zachrániť prst.“

„Žiaden strach,“ dodal som. „Neboj sa, že by ich bolo málo. Vyzujeme ti topánku, ak bude treba.“

Ak sa už predtým zdal bledý, tak vo chvíli, keď si Harry spokojne oprel kliešte o jedno z jeho kolien, chlapíkova pleť nadobudla smrteľne priesvitnú farbu. V chabom osvetlení podzemnej garáže dokonca aj jeho vlasy pôsobili desivo šedým dojmom.

Pohlľadom vyľakane pristál na mojej tvári. Možno sa z nej pokúšal vyčítať, či mu naozaj ublížime. Jeho oči prechádzali zo mňa na Harryho a zase opačne. Celkom mi vyhovovalo, že moja úloha spočívala v nonšalantnom opieraní sa o múr. Hlavnou úlohou bolo vydesiť ho. Ukázať mu, že v prípade potreby myslíme svoje slová vážne.

Nepochybujem, že Harry bol pripravený splniť do bodky každý svoj výhražný sľub, avšak ja sám by som s tým odrezávaním prstov radšej ešte počkal. Tento chlapík vyzeral, že stačí hlasnejšie zakričať a na počkanie vysype aj to, čo nevie.

„Ja... ja neviem, čo odo mňa chcete...“ jachtal a ruky obranne zatínal do pästí.

„Bol si v dome u Tyrella?“ položil Harry prvú otázku.

„U...?“

„Tyrella,“ zopakoval Harry.

Bledý chlapík premlaskol. Nemusel odpovedať. Všetci traja v miestnosti sme vedeli, že tam bol. Šlo skôr o kontrolnú otázku.

„Možno ťa nepočul,“ prehodil som s úsmevom, keď chlapík mlčal.

„Nepočul. Takže znova a naposledy. Bol si tam?“

„Kedy?“

„Kedy to bolo, Neil?“ obrátil ku mne Harry tvár a nešťastníkovi poklopal kliešťami po kolene.

„Presne 24. septembra.“

„24. septembra,“ zopakoval Harry.

Roztrasené dýchanie spoteného ryšavca muselo byť počuť v okruhu kilometrov.

„Dobre,“ vyjachtal. „Bol som tam. Ale nezúčastnil som sa na celom tom... Ani vlastne neviem, o čo išlo. Prečo sme tam mali ísť. Ja som mal za úlohu robiť hliadku, ak by sa náhodou ktosi zjavil,“ chrlil zo seba, no vyhýbal sa Harryho priamemu pohľadu. Namiesto neho našiel moje oči. Akoby u mňa hľadal zľutovanie.

„Chybná odpoveď,“ zhodnotil Harry po chvíli premýšľania a kliešťami sa dotkol prstov jeho rúk. „Ale som láskavý. Vyber si, ktorý ti bude chýbať najmenej.“

V dome u Kama Tyrella bolo 24. septembra, presne pred 6. dňami, medzi 19.30 a 20.00 poriadne dusno. Traja zamaskovaní muži prehľadali dom, donútili jeho manželku, aby im vydala všetky dokumenty z trezora, potom ju prefackali a dotlačili k podpísaniu nejakých papierov.

Keď Shayla Tyrellová spomínala na osudný večer, iba skratkovito tušila, čo za papiere podpísala. Nestihla ich čítať. Nieкто ju držal za krk a ďalší reval, nech podpisuje. Aspoň podľa zbežného pohľadu, čo stihla dokumentom venovať, šlo o snahu zdiskreditovať jej manžela. Ten bol načas zadržaný a bezpečne umiestnený v cele. Nemal možnosť zasiahnuť do udalostí.

Na druhej strane nieкто iný získal luxusný čas nabháňať dostatok materiálu, aby Kam Tyrell ostal v base izolovaný čo najdlhšie. A podľa možnosti by tiež bolo fajn, ak by mu zablokovali majetok. S takým zablokovaným majetkom sa dá kadečo podniknúť, ak má človek správne styky.

Kto si už mohol najat' a zaplatiť tohto spoteného ryšavého prasiaka?

„Stop,“ chlap zúfalo zatínal ruky do pästí. „Priznal som sa predsa, že som v tom dome bol.“

„Okej. V tom prípade mi budeš vedieť povedať, kde sa nachádzajú dokumenty, čo podpísala Tyrellova žena. A čo v nich je.“

Stískal pery. Červený a spotený fučal a zúriivo krútil hlavou.

„Nemám šajnu,“ vysekal zo seba. „Bol som tam ako doktor. Opakujem. Netuším, čo tam robili, iba som počul...“